

Debreceni Ítéltábla
Bf.III.784/2025/24.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. március 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. november 5. napján kihirdetett 24.B.92/2025/54. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlott 2025. június 24. napjától állt lakcímére korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt.

A szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát egyaránt 3 (három) évre enyhíti.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által 2025. június 24. napjától 2025. november 5. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt kell beszámítani akként, hogy egy nap szabadságvesztésnek 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

A lefoglalás megszüntetése után kiadni rendelt bűnjelek kapcsán figyelmezteti a vádlottat, hogy ha e jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgokat, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

Az elsőfokú ítélet meghozataláig helyesen 957.527 (kilencszázötvenhétezer-ötszázhuszonhét) forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlott köteles.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által a 2025. december 13. napjától december 14. napjáig őrizetben, 2025. december 15. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt is.

A másodfokú eljárásban felmerült 35.000 (harmincezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérletében, és ezért őt 4 év 6 hó börtön fokozatú szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra; rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen

- az ügyész a vádlott terhére, a cselekmény súlyosabb minősítését célozva, ezen túlmenően súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett,

- a vádlott és védője kizárólag a kiszabott büntetés mértéke miatt, enyhítésért jelentett be fellebbezést.

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf. 103/2025/13. számú átiratában a Vármegyei Főügyészség által bejelentett fellebbezés indokolásával egyezően, teljeskörű felülbírálat körében az ítélet nyilvános ülés keretében történő megváltoztatására tett indítványt a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 606. § (1) bekezdése alapján.

[4] Az átiratban kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást nagyrészt a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az ítéletének hatályon kívül helyezéséhez vezethetne.

[5] Megjegyezte azonban, hogy a törvényszék az előkészítő ülésre vonatkozó szabályokat nem tartotta meg teljeskörűen.

Ugyanis, miután a vádlott nem ismerte el a vádiratban foglaltaknak megfelelően a bűnösségét, a törvényszék a Be. 506-508. §-ainak alkalmazása nélkül, ugyanazt a jegyzőkönyvet folytatva azonnal tárgyalásra tért át.

A tárgyalást az elsőfokú bíróság azzal kezdte, hogy a „büntetéskiszabási körülményekre” nézve kihallgatta a vádlottat, aki ezt követően közölte, hogy elismeri a tényeket a vádirattal egyezően és bűnösségét is beismeri (22. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal). Ezen nyilatkozással a törvényszék már egyáltalán nem foglalkozott, ehelyett – több tárgyalási napon – lefolytatta a teljes bizonyítást.

[6] A fentiekben túlmenően rámutatott arra is, hogy a 2025. szeptember 24. és október 6. napjain tartott tárgyalási napokon történtek rögzítése nem felelt meg a jogszabályoknak.

Mindkét esetben – anélkül, hogy ennek elrendeléséről végzéssel rendelkezett volna – az elsőfokú bíróság közölte a jelenlévőkkel, hogy a jegyzőkönyvet nem jegyzőkönyvvezető vezeti, hanem az „diktafon útján kerül rögzítésre”, majd ezt követően „feltöltésre és 8 napon belüli kiadásra” ügyész, vádlott és védő részére.

Kétségtelen, hogy a Be. 444. § (2) bekezdés c) pontja alapján jogszabályban meghatározottak szerint az eljárási cselekményről egyidejűleg végzett jegyzőkönyvvezetés helyett folyamatos hangfelvétel készíthető.

Ennek azonban olyan részletszabályai vannak – az egyes büntetőeljárási cselekményekre és a büntetőeljárásban részt vevő személyekre vonatkozó szabályokról szóló 12/2018. (VI. 12.) IM rendelet 55-60. és 63. §-ai –, amelyek megtartása a bírósági iratokból nem állapítható meg.

Ugyancsak elmaradt a készített felvételeknek a Központi Médiatárba való feltöltése is (legalábbis az ügyészség rendszeréből azok nem voltak megtalálhatóak), amit a hivatkozott rendelet 63/A. § (2) bekezdése ír elő.

Mindezekre tekintettel aggályosnak tekinthető, hogy a kérdéses tárgyalási napokon jogszabály által meghatározott módon jegyzőkönyv vagy azt jogszerűen helyettesítő felvétel nem készült; a büntetőeljárásban a tárgyalóterem egyetlen pontján elhelyezett diktafon

ilyennek nem tekinthető, a feltételek hiányában annak tartalma a tárgyaláson történtek hiteles megállapítására nem alkalmas.

[7] Kifejtette, hogy a törvényszék a szükséges bizonyítást lefolytatta és a beszerzett bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően értékelve megalapozatlansági hibáktól mentes tényállást állapított meg, mely ennél fogva irányadó a másodfokú eljárásban is.

[8] A tényállással kapcsolatban megjegyezte, hogy a [16]-[17] bekezdésben a sérülés értékelésének vonatkozásában leírtak az igazságügyi orvosszakértő részben a tárgyaláson, szóban előadott szakvéleményében foglaltaknak felelnek meg. Bár ellentmondásosnak tűnhetnek az életveszély bekövetkezésével kapcsolatos megállapítások, azt helyesen – de ez már a jogi indokoláshoz tartozik – úgy kell értelmezni, hogy a jogi értelemben vett életveszélyes sérülés a mellüreg megnyitásával, ott vérgyülem és légzárványok létrejöttével bekövetkezett, de olyan életveszélyes állapotba, amely életmentő klinikus orvosi ellátást igényelt volna, nem került a sértett, bár ennek lehetősége is kétsésgkívül fennállt.

[9] Álláspontja szerint az irányadó tényállás alapján helyesen vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére, tévedett azonban a cselekmény minősítését illetően.

[10] Rámutatott, hogy a vádlott önhibából eredő és ezért a Btk. 18. §-a szerint a büntetőjogi felelősség alól nem mentesítő itassága esetében az alanyi oldal elsődlegesen a tárgyi körülmények alapján ítéltető meg.

[11] Kiemelte, hogy az emberölés tipikus eszközével (például kés) az életfontosságú szervekre (így a szív környékére) célzottság szinte kivételt nem tűrően emberölési szándékra utal. Csak akkor merülhet fel az ölési szándék hiánya, ha az elkövető azt kifejezetten úgy alkalmazza, hogy a halálos eredmény ne következhesen be, és hatékony intézkedést tesz a halálos eredmény elkerülése érdekében.

[12] Ezért úgy foglalt állást, hogy a vádlottal szemben az emberölés büntette kísérletének egyenes szándékú elkövetését kell megállapítani.

[13] A büntetés kiszabása körében nem lehet enyhítő körülményként értékelni a sértett „provokatív magatartását”: az, hogy a közös alkoholfogyasztást és annak eredményekénti leittasodást követően a sértett a vádlottal verbális konfliktusba keveredett, még semmilyen módon nem indokolhatja a késsel történő mellkason szúrását.

Nyomatékos súlyosító körülmény, hogy a komolyabb betegségekkel élő, rendkívül ittas, egyik szemére nem látó, idősebb nő sértett a védekezésre nyilvánvalóan csak csekélyebb mértékben volt képes, ami megközelíti a minősített eset megállapíthatóságát. Továbbá a vádlott évek óta fennálló züllött, alkoholista életmódja, amely rendszeresen heteroagresszivitással is párosul.

[14] A járulékos kérdésekben hozott ítéleti rendelkezéseket a vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek átvételi kioktatásával szükséges kiegészíteni.

[15] Indítványozta, hogy az ítéltábla ennek megfelelően – a Be. 599. §. szerinti nyilvános ülésen - az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606.§. (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlott cselekményét minősítse a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének kísérleteként, a büntetést súlyosítsa és lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetést és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabjon ki, állapítsa meg, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, egyebekben az ítélet további rendelkezéseit hagyja helyben.

[16] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülvizsgálatát a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen végezte el, melyre a vádlott nem kérte az előállítását.

[17] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője írásban kifejtett álláspontját és indítványait változatlan tartalommal fenntartotta.

[18] A védő azt indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét a bűncselekmény minősítése tekintetében hagyja helyben, a kiszabott büntetést pedig enyhítse, a vádlott büntetlen előéletére és a sértett közrehatására tekintettel.

[19] A vádlottnak és a védőnek a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése megalapozott, az ügyészség fellebbezése alaptalan.

[20] Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt – az elsőfokú ítélet ellen bejelentett vádhatósági perorvoslat irányára tekintettel – teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[21] A felülbírálat során mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna. E körbe tartozó eljárási szabálysértésre egyébként az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[22] A fellebbviteli főügyészség észrevétele nyomán az eljárási szabályok kapcsán ki kell térni arra, hogy az ügyben a Be. 444. § (2) bekezdés c) pontja alapján egyidejűleg végzett jegyzőkönyvezés helyett a 2025. szeptember 24. és október 6. napján tartott tárgyalásról folyamatos hangfelvétel készült, a Be. 446. § (1) bekezdése alapján jegyzőkönyvvezető jelenléte nélkül. Ilyenkor jegyzőkönyvvezető jelenléte nem kötelező, az eljárási cselekményt a folyamatos kép- és hangfelvétel rögzíti, a jegyzőkönyv pedig nem a felvétel, hanem az arról utólag elkészített írásbeli jegyzőkönyv lesz, mint ahogyan jelen esetben is történt. A folyamatos kép- és hangfelvétel annak hitelesítése hiányában [Be. 444. § (6) bekezdés b) pont] nem minősül jegyzőkönyvnek, hanem az az írásbeli jegyzőkönyv készítésének alapjául szolgál.

[23] A bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII. 23.) OBH utasítás 20. § (3) bekezdésében rögzített rendelkezés alapján az írásbeli jegyzőkönyv eredeti példányát az eljáró bírónak és a jegyzőkönyvet leírónak alá kell írnia. Kétségtelen, hogy az érintett tárgyalásról készült 24.B.92/2025/36. és 37. számú jegyzőkönyvek eredeti példányát csupán az eljáró bíró írta alá, a jegyzőkönyvet leíró személyek nem, azonban mindez csupán ügyviteli, és nem eljárási hibát eredményezett.

[24] Az sem érvényességi, hanem ügyviteli hiba, hogy a hangfelvétel nem került feltöltésre a Központi Médiatárba. A tárgyalásról készített, az eljáró bíró által aláírt

jegyzőkönyv közokirat, amely hitelesen tanúsítja a tárgyaláson történeteket. Abból aggály nélkül megállapítható az eljárási szabályok megtartása is.

[25] Mindezeknek megfelelően – egyetértve a fellebbviteli főügyészszéssel – az ítéltábla azt állapította meg, hogy az 1. fokú ítélet érdemi felülvizsgálatának nincs akadálya.

[26] Az ítéltábla ezt követően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát vizsgálta [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés].

[27] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges körben eleget tett, ítélete megalapozott. Hiányosságot, felderítetlenséget, iratellenességet és téves ténybeli következtetést [Be. 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pont] az ítéltábla nem tapasztalt.

[28] A törvényszék a lefolytatott széleskörű bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy elbírálása szempontjából lényeges bizonyítékot megvizsgált, új bizonyítékokat szerzett be.

[29] Az általa megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az mindössze a sértett sérülésének minősítésével kapcsolatosan pontosítandó a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, az elsőfokú ítélet [16] bekezdés utolsó mondatát érintően a következők szerint: „A sértett sérülésének gyógytartama 8 napon belüli volt, a tényleges gyógytartam mintegy 5-6 nap lehetett. Azonban a testüreg megnyílt, az elülső gátorüregi vérgyülem képződés miatt a sérülés életveszély előidézésére alkalmas volt, de tényleges életveszélyes állapot nem alakult ki.”

[30] A helyesbítés valójában csak a sérülés jellegének, minőségének leírására használt kifejezésre vonatkozik a következők miatt.

[31] A törvényszék az igazságügyi szakértő véleménye és tárgyalási nyilatkozata alapján állapította meg, hogy a sértett sérülése „életveszélyes” volt, de tényleges életveszélyes állapot nem alakult ki.

[32] A Magyar Igazságügyi Szakértői Kamara 2025. július 22. napján hatályba lépett 1/2025. számú, „A testi sérülések és az egészségsértés igazságügyi orvosszakértői véleményezéséről a büntetőeljárásban” címet viselő módszertani levele VI.7. pontjában írja elő az életveszély véleményezésének szakmai szabályait.

[33] E szerint az „életveszélyes sérülés” fogalomhasználat orvosi szempontból téves és félrevezető, mivel nem a sérülés életveszélyes, hanem a sérülés(ek) következtében alakulhat ki életveszélyes állapot. Az igazságügyi orvosszakértő tehát nem egy sérülés életveszélyes voltára, hanem egy sérülés következtében ténylegesen kialakult életveszélyes állapot fennállására adhat véleményt.

[34] Életveszélyes állapotnak tekintjük, ha a sérüléssel okozati összefüggésben az alapvető életfunkciók bármelyikének az emberi életet fenntartó elégséges működéséhez külső támogatásra van szükség, annak hiányában a halál bekövetkezése elkerülhetetlen. Az életet veszélyeztető kórállapotok taxatív felsorolása lehetetlen és orvosszakmailag helytelen lenne.

[35] Ennek megfelelően a módszertani levél hatályba lépését követően, így az ügyben 2025. szeptember 24. napján megtartott tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértő valójában már nem nyilatkozhatott volna úgy, hogy „a sérülés önmagában életveszélyes volt” (36. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal).

[36] A módszertani levél értelmében a sérülés jellegét, minőségét tekintve az állapítandó meg, hogy az életveszélyes állapot előidézésére alkalmas volt-e. Emiatt javította az ítéltábla az elsőfokú ítéletben a sértett sérülésére vonatkozó kifejezést.

[37] Az így helyesbített tényállás irányadó a másodfokú eljárásban, a Be. 593. § (3) bekezdése alapján. A tényállást valójában fellebbezés nem is támadta.

[38] A törvényszék büntethetőségi akadály hiányában törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény jogi minősítése is helyes volt, az indokolás azonban kiegészítést, illetve részben korrekciót is igényelt az alábbiak szerint.

[39] Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen foglalkozott a cselekmény jogi minősítésével és vizsgálata során helyesen hivatkozott a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában írtakra is. Az ítéltábla itt utal arra, hogy az elkövető aktuális tudattartalma vonatkozásában a vádlott önhibából eredő, és ezért a Btk. 18. §-a szerint a büntetőjogi felelősség alól nem mentesítő ittas állapota miatt az alanyi oldal elsődlegesen a tárgyi körülmények alapján ítélt meg (III. Büntető Elvi Döntés). Ennek megfelelően az alanyi tényezők körében értékelhető körülmények (az elkövető személyi tulajdonságai, személyisége, a cselekményt kiváltó indítók, a véghezvitelét megelőző pszichikus folyamat és az elkövetőnek a sértetthez fűződő kapcsolata) nem bírnak jelentőséggel jelen ügyben. Kizárólag a tárgyi oldal elemeinek elemzése alapján lehet állást foglalni az elkövető tudattartalma tekintetében (Kúria Bfv.794/2011/3., BH2009.3, BH2010.289.).

[40] A használt eszköz, a kifejtett erőbehatások, a célzott testtájakok és az okozott súlyos, életveszélyes sérülés tükrében a szándékosság nem vonható kétségbe. A tárgyi tényezők értékelésén keresztül nem tévedett a törvényszék, amikor a testi épség megsértésére a vádlott egyenes, az életveszélyes eredmény tekintetében pedig eshetőleges szándékát rögzítette a határozata indokolásában. A vádlott cselekménye valóban a Btk. 164. § (1)

bekezdésbe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulat szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettét valósította meg.

[41] Általában a támadott testtájéokra és a késre, mint elkövetési eszközre figyelemmel a minősítés során vitán felül felmerül a halálos sérülés keletkezése reális lehetőségének kérdése, ezért vizsgálni kell, hogy a vádlott tudata bármilyen formában kiterjedt-e a legsúlyosabb eredmény bekövetkezésének előre látására. A vádlottat semmi nem gátolta volna nagyobb erőbehatás alkalmazásában, melyre azonban nem került sor. Ugyancsak a halálos eredményre kiterjedő szándék megállapítása ellen hat az erő kifejtés egyszeri volta.

[42] A tárgyi tényezők közül tehát a bántalmazás ereje, az erő kifejtés mértéke, száma és a sérülés jellege, a sértett testtájékkal és az alkalmazott eszközzel együtt sem mutat túl az elsőfokú ítélet szerint megállapított tudattartalomra.

[43] A cselekmény közel áll a Btk. 160. § (1) bekezdés szerinti emberölés büntetete kísérletéhez, azonban az ölési szándék megállapítására az ítéltábla sem látott alapot.

[44] Az életveszélyt okozó testi sértés megállapíthatósága akkor lehetséges, ha a sérülés következtében megindul az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez is vezethet, azonban fennáll annak a lehetősége, hogy ebbe az okfolyamatba beavatkozva az életveszély megszűnjék, és ezzel a halál sikeresen elhárítható legyen. Jelen esetben az annak előidézésére alkalmas sérülés ellenére az életveszélyes állapot nem jött létre. Ezért osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, miszerint a vádlott cselekménye a Btk. 10. § (1) bekezdése szerint kísérleti szakban rekedt.

[45] Az eltérő minősítésre irányuló ügyészi fellebbezés a fentiek alapján nem vezetett eredményre, a bekövetkezett tényleges eredményre, és arra tekintettel, hogy a vádlott ölési szándékára egyértelmű következtetés nem volt levonható.

[46] Az elsőfokú bíróság - a Kúria büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK véleményében foglaltak figyelembevételével - nagyrészt helyesen tárta fel a vádlott javára és terhére figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Egyetértett azonban az ítéltábla a fellebbviteli főügyességgel abban, hogy nem értékelhető enyhítő körülményként a sértett „provokatív magatartása”. Ugyanis az, hogy a közös alkoholfogyasztást és annak eredményekénti leittasodást követően a sértett a vádlottal verbális konfliktusba keveredett, nem indokolhatja a késsel történő mellkason szúrást. Továbbá nyomatékos súlyosító körülmény, hogy a komolyabb betegségekkel élő, rendkívül ittas, egyik szemére nem látó, idősebb nő sértett a védekezésre nyilvánvalóan csak csekélyebb mértékben volt képes, ami megközelíti a minősített eset megállapíthatóságát.

[47] Szem előtt tartotta az ítéltábla a Kúria BH2022. 197. számon megjelent Bhar.III.1.413/2021/10. számú határozatában írtakat, mely szerint „A bíróságoknak ... a kiszolgáltatott nők elleni erőszak súlyos formáinak a szankcionálása során a törvény szigorát szükséges alkalmazniuk. Ezt jelenti ugyanis a büntetés generális preventív céljának érvényre juttatása, mivel az ilyen jellegű erőszakos cselekmények az utóbbi időben nem csupán elszaporodtak, hanem egyre durvább, elvetemültebb elkövetési formát öltöttek.”

[48] Minden bűncselekmény tárgyi súlyát alapvetően határozza meg az a büntetési tartam, amelynek kiszabását a Btk. lehetővé teszi. Az életveszélyt okozó testi sértés büntettét 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a törvény. Ennek a Btk. 80. § (3) bekezdése szerinti középértéke 5 év. A Btk. 80. § (2) bekezdése nem érinti a Btk. 80. § (1) bekezdésében írtakat, vagyis a bíróságnak a büntető törvényben írt kereteken belül az egyéniesítés követelményét alapul véve kell kiszabnia a tetтарыos büntetést; a középértéktől eltérő büntetés kiszabását azonban csak akkor kell megindokolni, amennyiben az eltérés jelentős (BH2001. 354.).

[49] A büntetéskiszabás során a büntetőjog általános elveire, és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. „A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek és az ultima ratio elveinek”. (1214/B/1990 AB határozat)

[50] A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőit hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethöz, és a bűnösség mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, a kár, a bűnösség foka, a bűncselekmények súlya egybevetését is feltételezi.

[51] Az arányosság jelenti a tett arányosságát, és több elkövető esetén az ítélet belső arányossága sem hagyható figyelmen kívül, de a büntetésnek az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell. Az egyéniesítés azonban nem sértheti a bírói gyakorlat egységének elvét, amely a jogbiztonság és a törvény előtti egyenlőség szempontjából alapvető. Ennek megfelelően a hasonló súlyú bűncselekményekre, illetve hasonló személyi körülményekkel jellemzett elkövetőkkel szemben nem szabad lényegesen eltérő szankciókat alkalmazni.

[52] Körültekintően döntött az elsőfokon eljáró bíróság akkor, amikor a vádlottal szemben a középérték alatti szabadságvesztés büntetés kiszabására látott lehetőséget, és törvényes a közügyektől eltiltás mellékbüntetés is.

[53] Azonban valamennyi szempontot számba véve és mérlegelve, az ítéltábla arra a meggyőződésre jutott, hogy a bűncselekmény kísérleti szakban maradására tekintettel, figyelembe véve a hasonló tárgyú ügyekben kiszabott büntetéseket, az alkalmazott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartama eltúlzottan súlyos.

[54] Ezért a büntetés Btk. 79. §-ában megfogalmazott céljának (speciális és generális prevenció) szem előtt tartásával, a Btk. 80. § (2) bekezdésében körülírt büntetéskiszabási körülményeket együttesen értékelve, az elsőfokú bíróság által meghatározott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 3 évre enyhítette, mivel úgy ítélte meg, hogy az tetтарыos, kifejezi az egyéniesítés követelményét és igazodik a bírói gyakorlathoz is.

[55] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának meghatározása törvényes.

[56] A Btk. 38. § (5) bekezdésének b) pontja szerint nem bocsátható feltételes szabadságra az, akit b) a hozzátartozója sérelmére elkövetett, nyolcévi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel fenyegetett személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt ítétek végrehajtandó szabadságvesztésre. Azonban az ítéltábla a Btk. 38. §-ának (6) bekezdése alapján a terhelt feltételes szabadságra bocsátásáról szóló elsőfokú rendelkezést helybenhagyta, mert álláspontja szerint, tekintettel elsősorban a vádlott és a sértett között fennálló igen szoros érzelmi kötelékre, a társadalom védelme és annak megelőzése, hogy az elkövető újabb bűncselekményt kövessen el, a fenti rendelkezés nélkül is elérhető.

[57] Pontosításra szorult a vádlott által az elsőfokú eljárás során bűnügyi felügyeletben töltött idő kezdő napja, ezt az ítéltábla javította.

[58] A Be. 321. § (5a) bekezdése alapján pótolta a lefoglalás megszüntetése miatti vádlotti figyelmeztetést.

[59] Helyesbítette továbbá az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét, melynek megfizetésére egyébként a bíróság törvényesen kötelezte a vádlottat.

[60] Az ítélet egyéb rendelkezései, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására és a bűnjelekre vonatkozó rendelkezések helyesek és törvényesek voltak, korrekciót nem igényeltek. Ugyanakkor pontosítani kellett a vádlott által az elsőfokú eljárás során bűnügyi felügyeletben töltött idő megjelölését és az annak beszámításáról szóló rendelkezést.

[61] Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta, figyelmeztetve a vádlottat a lefoglalt, majd kiadni rendelt dolgok átvételére vonatkozóan.

[62] A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján rendelkezett a vádlott által a másodfokú eljárásban őrizetben és letartóztatásban töltött időt beszámításáról.

[63] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján az állam viseli.

[64] Az ítélet elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdésében foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2026. március 5.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Mocsáry Eszter s.k. bíró, Dr. Toma Attila s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 24.B.92/2025/54. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. március 5.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke